

ПЕРЕЛІК

**об'єктів топоніміки Лубенської міської територіальної громади,
що пропонується перейменувати в рамках процесу деколонізації**

Назва вулиці.	Варіанти для назви вулиць	Коротка довідка про постаті. Історичні назви вулиць
Вулиця Ватутіна	Вулиця Василенкове поле	Історична назва мікрорайону.
	Вулиця Петра Григоренка	Григоренко Петро Григорович (1907 – 1987) - радянський генерал-майор, українець, правозахисник, дисидент. Член-засновник Московської та Української Гельсінської групи. Виступав на захист кримських татар та інших депортованих народів. У 1964 році за легальну правозахисну діяльність розжалуваний у рядові і позбавлений усіх державних відзнак. Перебував у радянських тюрмах, комуністичних таборах. Із 1977 року проживав у США. Помер у Нью-Йорку. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше на офіційному сайті Українського інституту національної пам'яті тут https://bit.ly/3dnSi2o
Вулиця Гагаріна	Вулиця Матвія Номиса	Матвій Номис (справжнє ім'я Симонов Матвій Терентійович) (1823, с. Заріг, Лубенський повіт - 1900, Лубни) – український етнограф, фольклорист, письменник і педагог, перший директор Лубенської чоловічої гімназії. Протягом життя збирав цінні матеріали про народний побут, звичаї та обряди, записав чимало зразків усної народної творчості. Укладач і видавець одного з найповніших і найавторитетніших зібрань - антології українського усного фольклору малих жанрів У ній опубліковані також записи Степана Руданського, Василя Білозерського, Пантелеймона Куліша, В.Лазаревського, Марка Вовчка та інших. Похований на кладовищі, яке знаходилось поряд із сучасною вулицею Гагаріна. Могила не збереглася. Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3Scvx08 та офіційній сторінці Полтавського офісу Українського інституту національної пам'яті тут https://bit.ly/3eZ4EOY
	Вулиця Петра Яцика	Яцик Петро Дмитрович (1921-2001) - канадський підприємець українського походження, меценат і філантроп, відомий своїм вагомим внеском у фінансування українознавства на Заході та в Україні. Фондатор Міжнародного благодійного фонду «Ліга українських меценатів», засновник Міжнародного конкурсу знавців української мови, який носить його ім'я.
Вулиця Гвардійська	Вулиця Василя Стуса	Стус Василь Семенович (1938 - 1985) – український поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, мислитель, літературознавець, літературний критик, правозахисник, політв'язень СРСР, дисидент, член Української Гельсінської групи, борець за незалежність України у ХХ столітті. У 1959-60 рр. проходив строкову службу у військовій частині у Лубнах. Згадає Лубни у листуванні. За радянської доби творчість Василя Стуса була заборонена та частково знищена,

		а він сам був засуджений до тривалого перебування в місцях позбавлення волі, де й загинув. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3f1mRLY
Провулок Гвардійської	Вулиця Леоніда Бикова	Биков Леонід Федорович (1928-1979) – український радянський актор, режисер і сценарист, народний артист УРСР. Закінчив акторський факультет Харківського державного театрального інституту. Зіграв у кіно близько 20 ролей, написав кілька сценаріїв. Лауреат Державної премії імені Т. Шевченка (1977).
	Провулок Василя Стуса	Стус Василь Семенович (1938 - 1985) – український поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, мислитель, літературознавець, літературний критик, правозахисник, політв'язень СРСР, дисидент, член Української Гельсінської групи, борець за незалежність України у ХХ столітті. У 1959-60 рр. проходив строкову службу у військовій частині у Лубнах. Згадує Лубни у листуванні. За радянської доби творчість Василя Стуса була заборонена та частково знищена, а він сам був засуджений до тривалого перебування в місцях позбавлення волі, де й загинув. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3f1mRLY
Вулиця Глінки	Вулиця Діани Петриненко	Петриненко Діана Гнатівна (1930-2018) – українська співачка (сопрано), народна артистка СРСР. Народилася на Черкащині, закінчила школу у Лубнах, Київське музичне училище та Київську консерваторію. Солістка державної хорової капели «Думка», Київської філармонії. Лауреатка Державної премії України імені Т.Г.Шевченка (1972), Всесвітнього фестивалю молоді та студентів у Відні (1959).
	Вулиця Марії Примаченко	Примаченко Марія Оксентіївна (1908-1997) – українська народна художниця в жанрі «наївного мистецтва»; лавреат Національної премії імені Т.Г. Шевченка. Заслужений діяч мистецтв УРСР, народна художниця України. Авторка понад 800 картин, 650 з яких зберігаються у Національному музеї українського народного декоративного мистецтва (Київ). Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3BsC6F5
Вулиця Горького	Вулиця Андрія Жука	Жук Андрій Ілліч (1880, с. Вовчок, нині с. Вовчик Лубенської громади –1968, Відень) – громадсько-політичний і кооперативний діяч, публіцист. Походив зі старовинного козацького роду. Працював писарем, канцеляристом Лубенської повітової земської управи. Був членом місцевого українського гуртка, від 1905 – один з лідерів Української соціал-демократичної робітничої партії, з 1907 року мешкав у Львові, займався публіцистичною діяльністю, співпрацював з газетами соціал-демократичного та націонал-демократичного напрямів, редагував журнали «Економіст» і «Самопоміч», 1914-1918 – один із засновників і чільних членів Союзу Визволення України, Головної Української Ради (1914-1915), Загальної Української Ради (1915-1916, від Наддніпрянської України), перебував на дипломатичній службі в посольстві Української Держави, згодом УНР у Відні та радник МЗС УНР. З 1930 року керував статистичним бюро Ревізійного союзу українських кооперативів. Останні роки життя присвятив дослідженням історії українського революційного руху. Автор численних статей із суспільно-політичних і економічних проблем. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.».
	Вулиця Лікарняна	На цій вулиці знаходиться низка лікарняних закладів.

Вулиця Громової	Вулиця Осипа Колодного	Колодний Осип (Йосип) – лубенський фотограф. У 1904 році відкрив у Лубнах фотографію «Прогресь». Одна з його світлин удостоєна Великої золотої медалі та Почесного Хреста у Брюсселі у 1906 році. Поштові листівки з видами Лубен мають серед авторів і прізвище О.Колодний. У 1919 році долучався до документування більшовицьких злочинів. Робив знімки розстріляних ченців Мгарського монастиря. Подальша доля фотографа невідома.
	Вулиця Оксани Мешко	Мешко Оксана Яківна (1905-1991) - правозахисниця, визначна діячка українського національно-визвольного руху ХХ ст. Народилася на Полтавщині у селянській родині. У 1947–1954 роках була ув’язнена в радянських таборах, у 1960 – х займалася культурно-просвітницькою діяльністю. У 1976 році разом з М.Руденком, О.Бердником, Л.Лук'яненком та іншими українськими правозахисниками стала членом-засновником Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод. Фактична голова Української Гельсінкської групи в період масових арештів з боку КДБ в кінці 1970-х років. У 1980- х роках була засуджена, відбувала ув’язнення та заслання на Далекому Сході РРФСР. У 1988 році - одна з керівників Української Гельсінкської групи, у 1990 році - одна з засновників Української республіканської партії. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам’яті борців за незалежність України у 20 ст.».Детальніше тут https://bit.ly/3UljLCq
Вулиця Декабристів	Вулиця Дмитра Зеленського	Зеленський Дмитро – український державний та військовий діяч у добу Гетьманщини. Полковник Лубенського полку Війська Запорозького Городового. Дмитро Зеленський поруч із Данилом Апостолом та Дмитром Горленком був у числі найближчих радників у зовнішніх зносинах гетьмана Івана Мазепи. У колі цих трьох представників Генеральної Старшини Мазепа остаточно вирішував справу укладання союзу із королем Швеції Карлом XII. Лубенський полк брав участь у героїчній обороні гетьманської столиці Батурина від військ кривавого поневолювача і ката України московського царя Петра І. Під час Полтавської битви воював на боці Івана Мазепи і кошового отамана Костя Гордієнка проти московських військ. Потрапив у московський полон. Дмитра Зеленського закатували в Сибіру.
	Вулиця Леонтія Свічки	Свічка Леонтій - полковий осаул Лубенського полку (1645-1666), полковник Лубенського полку Війська Запорозького (1688 – 1696). Сподвижник та довірена особа гетьмана Івана Мазепи. Лубенський полк за правління Леонтія Свічки брав участь у Другому Кримському поході, взятті Азова, у військових операціях проти ординців.
Вулиця Достоевського	Вулиця Посульський узвіз	Пропозиція від жителів вулиці. Вулиця розташована на схилі та веде у напрямку річки Сула.
	Вулиця Троїцький водопій	Історична назва місцевості.
Вулиця Єсеніна	Вулиця Рибки	Історична назва місцевості.
	Вулиця Миколи Лукаша	Лукаш Микола Олексійович (1919 – 1988) - український перекладач, мовознавець і поліглот. Перекладав художні твори з 20 мов, зробив 3500 перекладів кращих творів світової літератури живою та яскравою українською мовою. Був одним з небагатьох перекладачів, які працювали з оригінальним текстом, а не з перекладом російською. Протистояв тоталітарній системі, був виключений із Спілки письменників. За життя його творчість ніколи не була гідно вшанована, Лукаша тричі висували на здобуття Шевченківської премії, проте щоразу його кандидатура відхилялася. Детальніше тут https://bit.ly/3S1ve8L

Вулиця Інтернаціональна	Вулиця Мирослава Скорика	Скорик Мирослав Михайлович (1938-2020) – видатний український композитор і музикознавець, Герой України, народний артист України, лауреат премії імені Т.Г.Шевченка, кандидат мистецтвознавства, співголова Спілки композиторів України, художній керівник Київської опери, Національна легенда України.
	Василя Стефаника	Стефаник Василь Семенович (1871-1936) - український письменник-реаліст, новатор у літературі, майстер стислої, драматичної за змістом і глибоко ліричної за звучанням соціально-психологічної новели. Посол Австрійського парламенту, його громадсько-культурна діяльність була спрямована на піднесення самосвідомості народу західноукраїнських земель, відчуття кровної спорідненості з усім українським народом.
Вулиця Керн Анни Керн А.П. (1800-1879) - російська дворянка, авторка мемуарів. В історії передусім відома по ролі, яку вона грала в житті російського поета О.Пушкіна.	Вулиця Федора Габелка	Габелко Федір Павлович (псевдонім Ф.Лубенський) (1918-2017) – художник, громадський і театральний діяч, видавець. Народився у родині, висланий із Полтавщини до Казахстану за участь у революційних подіях 1905 р. На початку 1920 року родина повернулася на хутір Гуляївка на Лубенщину. Навчався у школі села Березоточа та на робітфаці Лубенського педінституту. У 1936-1938 рр. відновив навчання в Харківському інституті кінофікації, потім працював у Маріуполі. Учасник Другої світової війни. Перебував у концтаборі, звідки втік. Від 1949 – в Австралії заснував видавництво «Дніпро», видавав церковно-громадський журнал «Наш голос». Був культурно - освітнім референтом Української Громади Австралії, керував вокально-музичною, драматичною і хореографічною студією. У 50-х рр. вчителював у т-ві «Рідна школа» в Мельбурні, організував Театр імені Леся Курбаса, заснував Українське австралійське мистецьке товариство імені М.Лисенка, видавництва «Основа» та «Голос громади». Член УРДП (голова крайового комітету, голова Легіону Симона Петлюри. Засновник і видавець журналу «Прозріння». Займався малярством, автор портретів Т.Шевченка і С. Петлюри, пейзажів і акварелей. У 1993 році брав участь у відкритті Меморіалу на Кургані скорботи біля Лубен.
	Вулиця Віри Бутрим	Бутрим Віра Степанівна (1931-2007) – краєзнавець, громадська діячка. З 1989 року очолювала міськрайонний комітет солдатських матерів, була заступником голови Всеукраїнської Спілки матерів загиблих у мирний час військовослужбовців. Одна із найактивніших лубенських екскурсоводів, очолювала історико-краєзнавчий клуб «Вогник». Автор краєзнавчих видань – «Чудова мить моєї вулиці», «Видатні жінки Лубенщини», «Пам'ять серця», «Історичні події і постаті Лубенщини», «40 років Лубенської станції переливання крові». За значний внесок у громадське життя міста відзначена багатьма нагородами, лауреат літературно-мистецької премії імені В.Малика. Проживала по вулиці Котовського (на сьогодні вулиця Анни Керн).
Вулиця Козакова Козаков М.Е. (1897- 1954) – російський письменник, драматург, комісар праці	Вулиця Федора Камінського	Камінський Федір Іванович – видатний археолог, першим виявив на сучасних теренах України стоянку доби пізнього палеоліту в селі Гінці і провів 1873 року розкопки. Автор семи наукових праць, з них «Розкопки в околицях Лубен». Дійсний член Історичного товариства Нестора Літописця. Походить з родини священника. Працював у Лубенській чоловічій гімназії. У 1881-1891 роках – хранитель музею Катерини Скаржинської в селі Круглик. Проводив археологічні розкопки на Лисій Горі в околицях Лубен, досліджував городища скіфської доби та давньоруські пам'ятки в околицях села Клепачі. Запропонував схему історичного розвитку, в якій передбачив, що по Сулі та її притоках знаходяться пам'ятки часу від кам'яної доби до Русі-України. Записував спогади сучасників про Тараса Шевченка.

виконкому Ради робочих депутатів міста Лубни, кореспондент центральної інформаційної агенції Радянської Росії і Радянського Союзу.	Вулиця Злуки	Акт Злуки — урочисте оголошення 22 січня 1919 р. на Софійському майдані в Києві Універсалу Директорії УНР про об'єднання УНР і ЗУНР у соборну Україну.
Вулиця Кольцова	Вулиця Григорія Чупринки	Чупринка Григорій Авраамович (1879-1921) – український поет, культурний, військовий і політичний діяч, учасник подій Української Революції (1917-1921). Народився у сім'ї козаків містечка Гоголів Остерського повіту Чернігівської губернії. Навчався в Гоголівській народній школі, в Київській та Лубенській гімназіях. За перевороту 1917 року був козаком у полку Хмельницького. У 1919 році керував повстанням проти більшовиків на Чернігівщині. Розстріляний ЧК. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше тут https://bit.ly/3qQkRsl і тут https://bit.ly/3SiNkD5
	Вулиця Люціани Піонтек	Піонтек Люціана Карлівна (1899-1937) - українська письменниця. Народилася в Лубнах у сім'ї млинаря. Закінчила Полтавську гімназію та Харківський інститут народної освіти. Вчителювала, була літературним редактором у видавництві «Мистецтво». У 1923–1927 роках жила разом із чоловіком письменником Іваном Куликом у Канаді. Брала участь у роботі української колонії, викладала в робітничих школах. Належала до заокеанської філії «Гарту». У 1937 році була репресована.
Вулиця Комарова	Вулиця Муравище	Історична назва місцевості.
	Вулиця Академіка Івана Ляшка	Ляшко Іван Іванович (1922- 2008) – український вчений та педагог. Народився у с. Мацківці Лубенського району у селянській родині. Академік Національної Академії Наук України, доктор фізико-математичних наук, професор, двічі лауреат Державної премії України. Разом з академіком В. М. Глушковим створив факультет кібернетики у Київському державному університеті імені Тараса Шевченка. Автор підручників та навчальних посібників з математичного аналізу, диференціальних рівнянь, теорії оптимізації та інших дисциплін.
Вулиця Кошового	Вулиця Предтеченська	На початку ХХ ст. у Лубнах була вулиця Предтеченська, яка проходила від сучасної ЗОШ №1 до краєзнавчого музею. Неподалік знаходилась Іоанно-Предтеченська церква (нині Різдва Пресвятої Богородиці).
	Вулиця Січових Стрільців	Січові Стрільці – 6 серпня 1914 року у Львові було створено легіон Українських січових стрільців, який став першим українським національним бойовим підрозділом після битви під Полтавою в червні 1709 р. До появи Українських січових стрільців спричинила Перша світова війна. Уже в перший її день, 1 серпня 1914 р. лідери трьох найбільших галицьких партій утворили Головну Українську Раду, яка, зокрема, поставила перед австрійським командуванням

		питання про організацію в австрійській армії окремого українського формування, що мало стати зародком української національної армії. 6 серпня 1914 р. у львівській газеті «Діло» з'явилося звернення Головної Української Ради «до всього українського народу», в якому закликали добровольців записуватися в Українські Січові стрільці (УСС). На заклик Головної Української Ради відгукнулося 28 000 добровольців, але австрійський уряд, не впевнений у лояльності українських частин, дав дозвіл лише на 2,5 тисячі. Ядро легіону становили члени довоєнного січового, сокольського і пластового руху. Січові стрільці зіграли важливу роль в подіях Української революції 1917-1921 років.
Вулиця Крилова	Вулиця Михайла Холодовського	Холодовський Михайло Іванович (1855-1926) - художник, пейзажист. Навчався живопису у художників В.Волкова та І.Зайцева під час навчання у Петрівському Полтавському кадетському корпусі, який закінчив у 1873 р. У 1875 закінчив військово училище у Петербурзі. Працював у Лубнах. На початку ХХ століття було видано серію поштових листівок з картинами, де були відображені види Лубен. Твори експонувалися на багатьох виставках. Був одним із засновників Київського товариства художників (1916-1918). Справжній член Товариства художників-киян (1914 –1919). Роботи знаходяться у Національному художньому музеї України та приватних колекціях.
	Вулиця Матвія Астряба	Астряб Матвій Григорович (1843-1925) – історик, краєзнавець, педагог. Народився у с.Висова Горлицького повіту (нині Польща). Закінчив історико – філологічний факультет Київського університету. У 1893 році переїхав у Лубни, де викладав у Лубенській чоловічій гімназії. У 1905–17 роках опублікував у «Трудах Полтавской ученой архивной комиссии» 10 праць з історії Полтавщини 18–19 ст. Серед них: «Лубенский Мгарский Спасо-Преображенский монастырь», «Земли церквей Лубенского Духовного правления»; «Население Малороссии по ревизии 1729–1764 гг.»; «Старая Полтавщина и столетняя тяжба Марковичей со Свечками и Пасютами (1720–1827 гг.)»; «Столетие Лубенского высшего начального училища (1814–1914 гг.)»; «Процессы Андрея Марковича». З 1920 року завідував лубенським архівом. Один з організаторів з'їду краєзнавців у Лубнах.
Вулиця Курчатова	Вулиця Євгена Адамцевича	Адамцевич Євген Олександрович (1904-1972) – народний кобзар України, композитор, творець «Запорозького маршу». Народився у селі Солониця неподалік Лубен у родині станційного службовця. У дитинстві осліп. Жив у місті Ромни Сумської області. Навчався у роменського кобзаря Мусія Олексієнка, пізніше у школі для сліпих у Києві. Від 1927 розпочав творчу діяльність у Ромнах, де керував ансамблем бандуристів. Згодом увійшов до складу Миргородської капели бандуристів. У 30-х роках виступав як мандрівний кобзар. Учасник 1-ї Республіканської наради кобзарів і лірників (1939). У 50– 60-х роках активно концертував разом з іншими кобзарями. одного із музичних символів боротьби за Незалежність України. Він разом із гімном України звучав на мітингах у другій половині 1980-х. Після здобуття Незалежності саме під звуки «Запорозького маршу» збиралися депутати у Верховній Раді України. Він же став основним маршем репертуару оркестрів Збройних Сил України, замінивши імперське «Прощання слов'янки». Його прем'єра широкому загалу відбулася в Києві 1969 року під час концерту кобзаря в Київській опері. Масштабу і величі маршу додала оркестрова версія, яку зробив Віктор Гуцал для Державного оркестру народних інструментів. За кілька років через занадто патріотичне звучання комуністи заборонили виконання «Запорозького маршу». Цю заборону зняли лише за двадцять років. За підсумками всенародного опитування у 2021 році, що його провело національне радіо «Культура» у межах відзначення 30-річчя відновлення незалежності, «Запорозький марш» увійшов до 15 головних символів української державності-поруч із прапором, гімном, Конституцією Пилипа Орлика та духовним гімном «Молитва за Україну». Адамцевич помер та похований у Криму.

Вулиця Курченко	Вулиця родини Мішалових	<p>Вулиця родини Мішалових.</p> <p>Мішалов Марко Васильович – бандурист, ботанік, меценат. Закінчив Золотоніський відділ Уманського агрономічного інституту. Працював на Дослідній станції лікарських і ефіроолійних рослин (1925-38), викладав у Всесоюзному технікумі лікарських рослин (нині Лубенський лісотехнічний коледж) (1938-41). Гри на бандурі навчився у М.Домонтовича. Під час Другої світової війни виїхав до Німеччини. У 1944-48 разом із сином перебував у австрійському таборі поблизу Відня, був у складі Капели бандуристів імені Т. Шевченка. Від 1949 року мешкав у Сідней, підтримував діяльність Капели бандуристів імені Т. Шевченка в Детройті. З 1976-82 разом із онуком започаткував і видавав у Сідней журнал «Бандурист». Оpubлікував низку книг та статей про кобзарство й бандурне мистецтво, зокрема їх історію, думи. Співавтор довідника «Українські кобзарі-бандуристи».</p> <p>Мішалов Віктор Юрійович - (псевд. – В. Мізинець; 04.04. 1960, м. Сідней, Австралія) – бандурист, композитор, педагог. Онук Марка Мішалова. Кандидат мистецтвознавства (2009), Заслужений артист України (1999) має Орден «За заслуги» 3-го ступ.(2009). Закінчив музичний факультет Сіднейського ун-ту (1984).</p>
	Вулиця Квітки Цісик	<p>Квітка Цісик (1953-1998) — американська співачка українського походження, оперна та блюзова співачка, виконавиця українських народних і популярних пісень. Два україномовні альбоми –«Квітка» (1980) та «Два кольори»(1989), які вона випустила за власний рахунок, були номіновані на премію Греммі в категорії «сучасний фолк». Вулиці Квітки Цісик є у Львові, Хмельницькому, Вінниці, Полтаві та Києві.</p>
Вулиця Лермонтова	Вулиця Василя Ляскоронського	<p>Ляскоронський Василь Григорович (1859-1928) – український історик, археолог, етнограф, нумізмат і картограф. Професор (1909). Член Київського товариства старожитностей і мистецтв. Народився в місті Золотоноша Полтавської губернії в родині вчителя. Закінчив Лубенську чоловічу гімназію та історико-філологічний факультет Київського університету. Працював у нумізматичному та археологічному музеях, учителем історії та географії. Досліджував городища, кургани, майдани в Середньому Придніпров'ї, зокрема неподалік Лубен на Полтавщині. Автор дослідження про Змієві вали у басейні Сули.</p>
	Вулиця Кирила Бочкарьова	<p>Бочкарьов Кирило Петрович – педагог, краєзнавець. Народився в 1846 році в Севастополі, навчався на юридичному факультеті у Петербурзі. Викладав у Лубенському повітовому училищі, з 1876 року займався адвокатською діяльністю у Лубенському окружному суді. Дослідник минувшини Лубенщини, автор видань «Лекарственная флора Лубенского уезда», «Выборы Лубенского полка в 1767 г.», «Лубенская земская гимназия» та «Очерки Лубенской старины» (1901).</p>
Вулиця Ломоносова	Вулиця Сергія Шелухіна	<p>Шелухін Сергій Павлович (1864-1938) – український вчений, видатний юрист, історик, дипломат, громадський і політичний діяч, представник народницько-демократичного напрямку української політичної думки міжвоєнного періоду, письменник, педагог, член п'яти наукових товариств. Народився у Золотоніському повіті на Черкащині. Закінчив Лубенську чоловічу гімназію, навчався в Київському університеті. Член українського руху з 1905 року. Генеральний суддя та Генеральний прокурор у добу Центральної Ради. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3Si13dm</p>

	Вулиця Волонтерська	На честь волонтерського руху із забезпечення ресурсами українських військових та допомоги вимушеним переселенцям.
Вулиця Матросова	Вулиця Никона Карпінського	Карпінський Никон Карпович (1745 -1810) - лікар-анатом, хірург, фармаколог, дійсний статський радник, генерал-штаб-доктор, доктор медицини (Страсбург 1781р.). Один із засновників вітчизняної анатомічної школи. Народився в с.Денисівка Лубенського повіту Полтавської губернії в родині реєстрового козака Лубенського полку. Початкову освіту здобув у Харківському колеґіумі, де в той час викладав Григорій Сковорода. Після закінчення вирішив присвятити себе медицині. Потім навчався у Санкт-Петербурзькому училищі при Санкт-Петербурзькому сухопутному шпиталі. Він займався клінічної медициною, головним чином лікуванням хірургічних хворих, розробляв різні операції. Член Медичної ради та Вільного економічного товариства, почесний член Санкт-Петербурзької академії наук. Перший керівник Медичної експедиції Міністерства військових сухопутних сил. Склав першу вітчизняну фармакопею (1788) на латинській мові у Російській імперії. Автор «Карантинного уставу» (1800). За даними офіційного сайту Асоціації хірургів Полтавщини https://bit.ly/3RUq7r5 : «Видатний діяч вітчизняної медицини, анатом і хірург. Один із засновників вітчизняної анатомічної школи».
	Вулиця Шолом-Алейхема	Шолом-Алейхем (Рабинович Шолом Наумович) (1859 – 1916 рр.) - єврейський письменник, драматург, один з основоположників сучасної художньої літератури мовою їдиш. У 1881-1883 роках був казенним рабином у Лубнах. Описує місцеве життя в автобіографічній повісті «З ярмарку». «Шолом -Алейхем» у перекладі означає «мир вам», що так актуально звучить нині всіма мовами як заклик до миру, єдності та злагоди.
Вулиця Маяковського	Вулиця Вільна	Колективне звернення жителів вулиці Маяковського.
Вулиця Мічуріна	Вулиця академіка Василя Ремесла	Ремесло Василь Миколайович (1907-1983) – український радянський вчений в галузі селекції та насінництва пшениці. Академік АН СРСР і ВАСГНІЛ, Член-кореспондент Академії сільськогосподарських наук НДР. Доктор сільськогосподарських наук. Народився в селі Теплівка Пирятинського повіту на Полтавщині, у 1924 році закінчив Лубенську професійну селянсько-господарську школу. Брав участь у Другій світовій війні. З 1948 року працював на Миронівській селекційно-дослідній станції, пізніше відомому у світі Інституті пшениці, на базі якого новим методом створено сорти озимої пшениці нового типу, що поєднували високу продуктивність та зимо-, морозо-, посухостійкість з відмінними хлібопекарськими якостями.
Вулиця Некрасова	Вулиця Олени Зініної	Зініна Олена Андріївна (дівооче прізвище – Максимович) (1867 -1943) – українська акторка і співачка (сопрано), відома за виступами в низці українських театрів першої половини ХХ століття. Народилася в Лубнах. Творчу діяльність розпочала у трупі Михайла Старицького, згодом працювала в трупах Панаса Саксаганського (1893-1895), Митрофана Ярошенка (1896-1914). Герой праці. Детальніше на сторінці Полтавського офісу УІНП тут https://bit.ly/3xA68pl
	Вулиця Леся Курбаса	Леся Курбас (1887-1937) — український режисер, актор, драматург, публіцист, перекладач. Представник «розстріляного відродження». Народний артист УРСР. Засновник театру «Березіль». Після згорання політики «українізації» був звинувачений у націоналістичних «збоченнях», відсторонений від керівництва театром, 25 грудня 1933 був заарештований в Москві і засуджений до 5 років виправно-трудоих таборів. Перебуваючи в ув'язненні на Соловках, організував самодіяльний театр. 9 жовтня 1937 засуджений до страти. 3 листопада 1937 його було

		розстріляно в урочищі Сандармох, а 1957 року помертено реабілітовано. Жертва сталінських репресій. Детальніше на сайті УІНП https://bit.ly/3xA6ts7
Вулиця Островського	Вулиця Колодязна	Історична назва вулиці.
	Вулиця Катерини Білокур	Білокур Катерина Василівна (1900-1961) - українська художниця, майстриня народного декоративного живопису. Входить до переліку найвідоміших жінок давньої та сучасної України. Народилася в селі Богданівка Полтавської губернії. Читати, писати й малювати навчилася самотужки. Її творчість - оригінальне явище у світовому образотворчому мистецтві. Головна тема її полотен – невмируща краса і щедрі дари української природи. Детальніше на сторінці Полтавського офісу УІНП тут https://bit.ly/3QWxYmH
Вулиця Осипенко	Вулиця Миколи Міхновського	Міхновський Микола Іванович (1873-1924) – ідеолог українського самостійництва, адвокат, публіцист. Діяч Української Республіки і організатор її війська, збройних сил. Походив із давнього козацького роду. Закінчив Прилуцьку гімназію і юридичний факультет Університету св. Володимира у Києві. Брав активну участь в українському русі, разом з Володимиром Шеметом став членом таємної організації «Братство тарасівців». Автор брошури «Самостійна Україна», в якій вперше висунув ідею політичної самостійності України. Наприкінці 1901-на поч. 1902 разом з братами Шеметами створив Українську народну партію (УНП), що проголосила своєю головною метою боротьбу за незалежність України. Засновник часописів «Самостійна Україна» (1905), «Хлібороб» (1905), «Запоріжжя» (1906), «Слобожанщина» (1906), «Сніп» (1912–1913). Як адвокат на судових процесах захищав борців із російським самодержавством, у 1906-07 роках був серед захисників у справі так званої Лубенської республіки, за якою проходили його товариші, брати Володимир і Микола Шемети. Співрозробник програми створення українського війська. Засновник і керівник утвореного 16 березня 1917 Українського військового клубу імені гетьмана Павла Полуботка, член Українського генерального військового комітету. З 1917 року мешкав у Лубнах, був обраний Лубенським мировим суддею. Учасник установчого з'їзду (червень 1917) і провідний діяч Української демократичної хліборобської партії (УДХП). Сприяв приходу до влади в Україні Гетьмана Павла Скоропадського. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.». Детальніше на сайті УІНП https://bit.ly/3ScqHjy
Вулиця Пушкіна	Вулиця Дмитра Дяченка	Дяченко Дмитро Михайлович (1887-1942) – український архітектор, засновник стилю українського необароко. Народився в місті Таганрог в родині, яка переїхала на Дон із села Патлаївки на Полтавщині. Закінчив Таганрозьке технічне училище та вступив до Інституту цивільних інженерів у Санкт-Петербурзі. 1909-го очолив місцеву студентську «Громаду», у 1912-му році був одним з ініціаторів першої в Російській імперії професійної виставки української архітектури. Працював земським інженером спочатку Полтавської, потім Київської губернії. У 1913 році спроектував будівлю Лубенської земської лікарні (нині дитяча поліклініка) в стилі українського архітектурного модерну. У 1930-х роках праці Дяченка засуджені більшовицькою критикою як вияв українського націоналізму. 1 липня 1941 року був заарештований НКВД. У травні 1942 року загинув у саратовському концтаборі ГУЛАГ: причиною смерті вказали хворобу.

	Вулиця Українського Відродження	На честь Українського Відродження 20-х рр. ХХ ст. — яскравого феномену історії українського народу. Розпочалося у період відновлення української державності 1917 — 1920 рр. Українське Відродження охопило різні сфери життя, у тому числі освіту, науку, літературу, мистецтво та дало імпульс національному розвитку.
Вулиця Рубцова	Вулиця Броварські ворота	На плані Лубен 1746 року Рігельмана неподалік від вулиці Рубцова знаходилися Броварські ворота, які вели до річки Луб'янки, де були пивоварні.
	Вулиця Броварська	Назва відображає історичну топоніміку міста.
Вулиця Суворова	Вулиця Андрія Лівичького	Лівичький Андрій Миколайович (1879 -1954) – український громадсько-політичний діяч. Президент УНР в екзилі. Один із засновників Революційної української партії (РУП). Народився в Золотоніському повіті Полтавської губернії. Закінчив Прилуцьку гімназію, Колегію Павла Галагана, Київський університет. Працював у Лубенському окружному суді. У 1903-1906 роках очолював осередок РУП у Лубнах. З 1905 року – один із лідерів УСДРП. Під час революції 1905 року був головою Коаліційного комітету Лубен та очолював Штаб Оборони, який керував загонами громадської самооборони міста. Із 1917 року член Української Центральної Ради. Протягом 1920-1921 років – виконувач обов'язків голови уряду УНР, в 1922-1926 роках – голова уряду УНР в екзилі. По загибелі Симона Петлюри очолив Директорію УНР та перейняв посаду Головного Отамана військ УНР. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.».
Вулиця Толстого	Вулиця Земська	Вулиця з такою назвою була в Лубнах на початку ХХ ст. На розі сучасних вулиць Толстого та Пушкіна збереглася будівля Лубенської земської лікарні
	Вулиця В'ячеслава Чорновола	Чорновіл В'ячеслав Максимович (1937-1999) - український політик, публіцист, літературний критик, діяч руху опору проти зросійщення та національної дискримінації українського народу, політичний в'язень СРСР. Провідник українського національно-демократичного визвольного руху кінця 80-х — 90-х років; Герой України (2000, посмертно). Ініціатор проголошення Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року та Акту проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 року. Восени 1991 року відвідав Лубни. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.».
Провулок Толстого 2	Вулиця Миколи Тарана	Таран Микола (1941-1992) – художник-монументаліст, живописець, дизайнер. Народився в с. Мелехи на Чорнухинщині. Перші навички майстерності здобув у Лубенській художній студії під керівництвом Василя Семенюти. У 1975 році з відзнакою закінчив факультет художнього конструювання Московського вищого художньо-промислового училища й отримав призначення на викладацьку діяльність до Ставропольського крайового художнього училища. У 1981 році разом із дружиною й доньками повернувся на Батьківщину. Працював у Лубенській художній майстерні Полтавського художньо-промислового комбінату. Найвизначніша з великої кількості виконаних ним монументальних робіт – в'їзний знак до Лубен з боку Полтави.
	Вулиця Пантелеймона Куліша	Пантелеймон Олександрович Куліш (1819 - 1897) - письменник, поет, фольклорист, перекладач, редактор, видавець. Автор першої української абетки, був одним із перших перекладачів біблії українською мовою, автор першого історичного роману українською мовою «Чорна рада». Неодноразово приїздив на Лубенщину до свого товариша

		М.Симонова.У листі від 26 червня 1853 р. П.Кулиш писав : « Лубни будуть з часом моїм повітовим містом, мабуть я буду приїздити сюди за різними потребами, я наперед радію, що в цих поїздках не весь час відданий життєвій прозі і кожного разу в моїй душі виникнуть тут поетичні уявлення». Товаришував з Т.Г. Шевченком та редагував його твори.
Провулок Толстого 1	Вулиця Миколи Божка-Божинського	Божко-Божинський Микола (1895-1918) - учасник бою під Крутами. Народився на Полтавщині, у дворянській родині. З серпня 1907 до квітня 1915 року навчався у Лубенській гімназії, по закінченні - вступив на фізико-математичний факультет Київського університету Св. Володимира. З січня 1918 року працював помічником діловода у Міністерстві земельних справ УНР. Під час бою під Крутами 30 січня 1918 року потрапив у полон і був розстріляний більшовицькими окупантами. 19 березня 1918 року Миколу Божка-Божинського з почестями поховали на Аскольдовій могилі у Києві. Внесено з метою належного виконання ст.5.п.4 Закону України «Про правовий статус та вшанування пам'яті борців за незалежність України у 20 ст.».
Вулиця Ушакова	Вулиця Весняна	Колективне звернення жителів вулиці Ушакова.
Вулиця Цюлковського	Вулиця Ігоря Сікорського	Колективне звернення жителів вулиці Цюлковського. Сікорський Ігор Іванович (1889- 1972) – видатний авіаконструктор українського походження, що працював у Російській імперії та Сполучених Штатах.
Вул. Чайковського	Вулиця Скіфська	Вулиця у південній частині міста, неподалік якої на Лисій горі знаходяться скіфські кургани, пам'ятки скіфських племен – народу, який жив на теренах Посулля у VI-III ст.до н.е.
	Вулиця Леоніда Каденюка	Каденюк Леонід Костянтинівич (1951-2018) – український льотчик-випробувач 1-го класу, генерал-майор авіації, перший і єдиний астронавт незалежної України, народний депутат України 4-го скликання, Народний Посол України, Герой України, Президент Аерокосмічного товариства України. Детальніше на офіційному сайті УІНП тут https://bit.ly/3drJhFu
Вулиця Чкалова	Вулиця Володимира Івасюка	Івасюк Володимир (1949-1979) - композитор, поет-пісняр, засновник новітньої національної естради. Автор 107 пісень, 53 інструментальних творів, музики до кількох вистав. Герой України (2009, посмертно). Державна премія України ім. Т. Шевченка (1994, посмертно). Детальніше на офіційному сайті УІНП https://bit.ly/3Bt2azV
	Вулиця Захисників України	На честь вшанування мужності та героїзму захисників незалежності й територіальної цілісності України, військових традицій і звитяг українського народу.
вулиця Шишкіна	вулиця Василя Милорадовича	Милорадович Василь Петрович (1846-1911) – український фольклорист, етнограф, історик, поет і перекладач. Народився у селі Токарі, Лохвицького повіту. Закінчив Харківський Імператорський університет, працював помічником присяжного повіреного у Полтавському окружному суді, мировим суддею Лубенського повіту. Після виходу у відставку досліджував історію, фольклор, етнографію Лубенщини. Автор робіт «Лесная Лубенщина», «Степная Лубенщина», «Средняя Лубенщина», «Снетинская старина», «Народные обряды и песни Лубенского уезда Полтавской губернии, записанные в 1888–1895 гг.» та інше. Детальніше на сторінці УІНП https://bit.ly/3dtlq8y